

Jo Claes

Getekend vonnis

Houtekiet

Antwerpen / Utrecht

Graag uw reacties op
www.jo-claes.be
www.facebook.com/misdaadauteurjoclaes

© Jo Claes / Uitgeverij Houtekiet 2013
Houtekiet, Katwilgweg 2, B-2050 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Omslag Wil Immink
Foto omslag © Uschi Claes
Opmaak www.intertext.be

Eerste druk maart 2013
Tweede druk juni 2013
Derde druk maart 2015
Vierde druk juli 2015
Vijfde druk november 2016

ISBN 978 90 8924 235 8
D 2013 4765 1
NUR 330

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

Voor Marie-Jeanne,
met dank voor haar steun en enthousiasme

Deel 1

De Weerelt

Als er iets was waar Hanne Timmermans van baalde, dan was het van stoelen op tafels zetten. Vooral als het zo laat geworden was als vandaag, kwart voor drie, terwijl op maandag het café gewoonlijk al om twee uur dicht kon. Studenten begonnen de week altijd kalmpjes aan. Het weekend was net achter de rug; het geld moest over vijf dagen verdeeld worden en de belangrijkste uitgaansavond viel pas op het einde van de rit, op donderdag, als heel studerend Leuven de bloemetjes buitenzette.

Om die reden had ze Linus gevraagd om het café op maandagavond te mogen openhouden, maar daar had hij eerst niets van willen weten. Femke tapte 's maandags. Al twee jaar lang. Waarom zou hij haar vaste avond verplaatsen? Omdat een nieuwkomer het liever zo had? Dat was niet genoeg. Femke deed haar werk goed. Hij moest een betere reden hebben om haar de maandagavond af te nemen.

Met een zucht zwaaide Hanne de eerste stoel op de tafel bij het raam. Ze had Linus een betere reden gegeven. Op een koude, natte woensdagavond in november. Het café was dicht; de stoelen stonden op de tafels; Linus maakte achter de tapkast de kassa. Ze kwam bij hem staan. Hij was een aantrekkelijke man en ze had hem dikwijls genoeg naar haar zien kijken. Nog geen tien minuten later hadden ze het op één van de tafels

achteraan gedaan. Het was kort geweest. Heftig. Maar veel had ze er niet aan gehad. Behalve dat Linus haar achteraf niets meer kon weigeren. En later was het beter geworden. Als ze het in haar kamer deden, meestal op maandagavond na sluitingstijd. Linus bleef gewoonlijk een uur, hooguit anderhalf. Langer kon niet, anders zou zijn vrouw achterdochtig worden. Op maandag ging het café vroeger dicht.

Hanne liep naar de tweede tafel en ging voort met het saaie hijswerk. Het was intussen al een week of vier geleden dat Linus nog bij haar was geweest. Ze wist dat hij elke kans aangreep om een studente te versieren vooraleer hij naar huis ging, dat deden negen op de tien cafébazen als ze daartoe de gelegenheid kregen. Het kon haar niet schelen. Ze was niet verliefd op hem. Gelukkig niet. En zelf kwam ze ook niets tekort, daar zorgde ze wel voor. Keuze te over als je in een kroeg werkte. Zeker nu Frederik de toegang was ontzegd. En ook daar had Linus voor gezorgd.

Nadat ze het had uitgemaakt, ongeveer drie maanden geleden, was Frederik elke maandagavond naar het café gekomen. Dan zat hij urenlang op een barkruk naar haar te staren met die treurige hondenblik van hem waar ze hoorndol van werd. En altijd bleef hij tot het laatst. Omdat hij nog eens wilde praten, zei hij. Omdat hij het niet begreep. Het enige voordeel was dat hij haar hielp om de stoelen op de tafels te zetten.

Na een paar weken was ze het stik beu. Ze deed haar beklag bij Linus en zei dat ze zo haar werk niet kon doen. Hij had Frederik vriendelijk verzocht om niet meer te komen. De volgende maandag was hij er toch weer. Linus had hem bij de kraag gegrepen en op straat gegooid, maar Frederik was opnieuw het café binnengekomen en had zich demonstratief op zijn vaste plaats gezet. Het had hem een flink pak slaag opgeleverd. Sindsdien was hij niet meer opgedaagd.

Hanne hield nog altijd een wrang gevoel over aan het incident. Ze had Frederik de vernedering willen besparen. En de bloedneus. De gespleten lip. Maar ze had haar lesje geleerd. Geen vaste relatie meer voor haar. Mannen konden zo vreselijk bezitterig zijn. Ging je twee of drie keer met hen naar bed, dan dachten ze al dat ze een claim op je konden leggen. Gelukkig was Linus anders. Als het zo uitkwam, vrijde ze met hem. Of anders ging ze na affloop met een leuke klant mee, een student of een ouder iemand. Als ze er tenminste zin in had. Als ze niet te moe was of de volgende ochtend geen college had dat ze niet mocht missen. Het gebeurde zelden of nooit dat ze degene niet kreeg op wie ze haar zinnen had gezet.

Hanne telde de tafels. Vier gedaan, nog vijf te gaan. Achter haar rug hoorde ze iemand aan de klink morrelen. Ze draaide zich om. Door het glas van de deur zag ze twee broekjes staan. Eerstejaars waarschijnlijk. Ze riep dat het café gesloten was. Eén van de twee brabbelde iets wat ze niet verstond. Uit ervaring wist ze dat er maar één manier was om van hen af te komen. Ze liep om de tapkast heen en deed de lichten uit. Het café verzonk in het duister, alleen het schijnsel van de straatlantaarns op de Oude Markt viel door de ramen naar binnen. Ze wachtte tot de twee afgedropen waren, knipte enkel het spotje boven de kassa aan en ging voort met haar werk.

Eigenlijk had ze de job er het liefst van al aangegeven, maar ze had het geld nodig. Haar ouders waren gescheiden toen ze in het laatste jaar van het middelbaar onderwijs zat en haar moeder was noodgedwongen opnieuw beginnen werken. Samen met het alimentatiegeld hadden ze het best kunnen rooien, maar sinds haar vader in de Verenigde Staten was gaan wonen en met een veel jongere Amerikaanse was getrouwd, kwam hij zijn verplichtingen niet meer na. Haar moeder had een advocaat in de arm genomen, wat hopen geld had gekost en niets veranderd.

Hannes studiebeurs was ontoereikend om alle vaste kosten te dekken: inschrijvingsgeld, cursusmateriaal, levensonderhoud, de huur van haar kamer... Studeren kostte verdomd veel geld. Haar moeder had daarom voorgesteld om haar studies verder te zetten aan de universiteit van Gent die dichterbij huis lag, zodat ze kon pendelen en de huur uitsparen, maar daar had ze niets van willen weten. Na drie jaar Leuven weigerde ze om haar vrijgevochten leventje op te geven en opnieuw bij haar moeder te gaan inwonen. Er was dus maar één oplossing: ze had een studentenbaantje nodig. Toevallig hoorde ze dat café De Weerelt iemand zocht voor één avond per week. Het leek haar wel wat: werken in een kroeg. Kon ze het nuttige met het aangename verenigen. Alleen na afloop al die stoelen op de tafels zetten was een sof.

Ze keek op haar horloge. Bijna drie uur. Afgepeigerd voelde ze zich. Het was druk geweest en ze had er de hele avond alleen voor gestaan. Soms kwam Linus een paar uurtjes helpen, zeker als hij zin had om met haar naar bed te gaan. Maar vandaag was hij met zijn vrouw naar een poepchic restaurant in Brussel. Het was hun huwelijksverjaardag, had hij met een knipoog gezegd. Vanavond moest ze het alleen zien te redden. En vooral niet vergeten de kassa af te sluiten.

Er bleven nog twee tafels over toen Hanne de envelop zag liggen. Eerst begreep ze het niet. Daarstraks, bij het afruimen, had die er niet gelegen. Of had ze hem over het hoofd gezien? Achteraan was het café schaars verlicht. Misschien was de bruine envelop op het donkere tafelblad aan haar aandacht ontsnapt. Hij was nochtans vrij groot. A4-formaat. Ze draaide hem om. Tot haar verbazing zag ze haar naam staan. In hoeke drukletters en geschreven met een zwarte stift. Wie had de envelop hier achtergelaten? En waarom? Er schoot haar iets te binnen wat haar deed glimlachen. Was het een liefdesbrief?

Van iemand die te schuchter was om hem persoonlijk af te geven? Dat zou wel grappig zijn. Ze opende de envelop. Hij was niet eens dichtgeplakt.

Het was geen brief, zag ze met één oogopslag. Het was een bladzijde uit een stripverhaal, losgescheurd uit een album zoals de kartelige rand bewees. Ze probeerde te zien wat de tekeningen voorstelden, maar het was te donker waar ze stond. Met het blad in de hand ging ze naar de tapkast. In het licht van het spotje boven de kassa zag ze beter. De drie horizontale stroken beeldden een verkrachtingsscène uit in een bar. Een blonde vrouw lag op haar rug op een tafel, haar benen gespreid, haar topje aan flarden gescheurd, zodat haar borsten ontbloot waren. Een skinhead in een zwartleren jekker met de broek op zijn enkels drukte met beide handen haar heupen tegen het tafelblad terwijl hij met geweld in haar stootte. Het gegil van de vrouw was zo luid dat het aan de begrenzing van de tekstballon ontsnapte. Aan de andere kant van de tafel hielden twee mannen haar bij de polsen vast, zodat ze zich niet kon verzetten.

Hanne trok een gezicht. Wansmakelijk. Was dat nu een onderwerp voor een stripverhaal? Anderzijds moest ze toegeven dat de scène knap getekend was. Levensecht. Technisch perfect. Ze las zelden of nooit stripalbums en ze had geen idee wie de tekenaar was, maar... Er viel haar iets te binnen. Of toch. Ze had dit soort tekeningen al eens eerder gezien. Dezelfde stijl. Het typische kleurgebruik in overwegend grijs- en paars-tinten. De onverbloemde, vaak ruwe seks en het extreme geweld met veel bloed en lillende ingewanden.

Had hij de bladzijde hier voor haar achtergelaten? Maar ze had hem vanavond niet gezien. Of was hij haar niet opgevallen in de drukte? Nee, onmogelijk. Zelfs in een overvol café kon je hem niet over het hoofd zien. En daarbij, wat was de bedoeling om...

Ze schrok toen ze een deur hoorde opengaan. De lamp van de toiletruimte trok een streep licht tot aan de twee laatste tafels waarvan de stoelen nog op de vloer stonden. In de deuropening verscheen een man. Hij zei niets, keek enkel.

Hannes hart nam een duik. Ze had aangenomen dat er niemand meer in het café was. Het gebeurde weleens dat een dronkaard bij de urinoirs in slaap viel, maar daarstraks had ze niemand gezien. Ze vermande zich en zei:

‘We zijn gesloten, meneer. Ik wist niet dat er nog iemand in het toilet was.’

De man antwoordde niet en bleef roerloos staan, zijn blik onafgebroken op haar gericht. Tenminste, dat nam ze aan, want door het tegenlicht kon ze zijn gezicht niet zien. Zelfs niet welke leeftijd hij had. Het beangstigde haar dat hij bleef zwijgen. Of was hij te dronken om iets te zeggen? Voelde hij zich niet lekker?

‘Ik zal u even buiten laten.’

Er kwam nog altijd geen reactie.

Hanne leunde over de tapkast en reikte naar haar sleutelbos die naast de spoelbak lag. Vanuit haar ooghoek zag ze ineens hoe de man haar richting uitkwam. Vliegensvlug. Doelgericht. In een flits was hij bij haar.

Er ontsnapte haar een gil van schrik. Het volgende ogenblik voelde ze zijn handen om haar keel. Haar kreet stierf weg. In plaats daarvan kwam er een rochelend geluid van tussen haar stembanden. Even dacht ze nog dat de man haar alleen wilde bang maken, dat dit niet echt was, dat zoiets haar toch niet kon overkomen... Toen drong de geur van leer haar neusgaten binnen en besefte ze dat hij wel degelijk van plan was om haar kwaad te doen.

De paniek gierde ineens door haar hersenen. De handen van de man zaten als een bankschroef om haar keel. Ze voelde

hoe de druk toenam. Het deed pijn. Verschrikkelijk veel pijn. Ze kreeg geen lucht meer. Ze moest iets doen, ze moest...

Haar moeder had haar geleerd om 's nachts door de stad te lopen met één sleutel van de sleutelbos tussen de vingers van haar vuist geklemd. Als je zo naar een aanrander sloeg, maakte dat een pijnlijke wond.

Hanne voelde de sleutels in haar hand. Met haar laatste krachten probeerde ze naar de man uit te halen, maar haar arm voelde loodzwaar aan en de opstaande rand van de tapkast leek onoverkomelijk hoog. Op dat ogenblik trok de man haar met zich mee. De sleutelbos glipte uit haar hand. Ze grabbelde er nog naar. Tevergeefs.

Wanhopig trachtte ze de handen van haar keel te trekken, maar de man was te sterk. Ze knikte door haar knieën. Haar longen schreeuwden om lucht. Ze voelde hoe de man haar met haar rug op een tafel neerdrukte.

Het laatste wat ze hoorde, was het neerkletteren van de stoelen op de vloer. Toen werd alles zwart voor haar ogen...

2

Thomas Berg was een ochtendmens en ochtendmensen hadden nooit last van ochtendhumeur, behalve wanneer er iets gebeurde waardoor de ochtend grondig werd verknald. Zoals een leeg blik koffie bijvoorbeeld. Iets ergers was nauwelijks voorstelbaar: geen gram cafeïne in huis om de dag mee te beginnen.

Heel even stond hij besluiteloos bij het aanrecht, trok toen zijn jas aan en liep linea recta naar de Gambrinus op de Grote Markt waar hij 's middags gewoonlijk een espresso dronk. De